

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 115.183 van 29 januari 2003
in de zaak A.115.532/XIV-8089.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat L. VANWALLE,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Visserij 157A

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 31 mei 1955 en van Kazakse nationaliteit, op 2 januari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 november 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij op dezelfde datum ter kennis gebracht;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 31 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 21 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 8 januari 2003 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. VANWALLE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur J. ROGGEN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 13 november 2001 en verklaart zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 16 november 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 30 november 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, Kazachs staatsburger van Koreaanse origine, verliet Kazachstan op 7 november 2001 in het gezelschap van uw minderjarige dochter T. richting België. Op 13 november 2001 kwam u in België aan waar u nog dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvroeg bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van een geldig internationaal Kazachs paspoort, wel van uw Kazachse identiteitskaart, uw geboorteakte en de geboorteakte van uw minderjarige dochter T. S.

U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in Kazachstan in een achtergestelde buurt woonde waar veel drugsgebruikers huisden en u had het financieel moeilijk. In de lente van 2000 werd uw beneden buurman V. uit de gevangenis vrijgelaten. Hij bleef echter problemen kennen met de politie en de politie kwam zelfs tot twee maal toe in uw appartement om hem te zoeken. Uiteindelijk werd V. opgepakt in de hal van het appartementsgebouw. Enkele dagen na zijn arrestatie werd u op straat aangesproken door een vermoedelijke vriend van V. die u ervan beschuldigde V. te hebben verraden bij de politie. De volgende week braken vrienden van V. bij u in en ze stalen een deel van de inboedel. De politie onderzocht uw appartement en kwamen tot de vaststelling dat de inbraak het werk was van drugverslaafden. U raadde de politie aan om het appartement boven u te controleren aangezien er daar drugsgebruikers woonden. De politie bleek de vrouw die in het appartement was te kennen en uw vriendin die bij u was merkte een aantal van uw spullen op in het appartement. De politie nam die spullen mee om te onderzoeken. Gedurende één tot twee maanden hoorde u niets van de politie. U zocht contact met de aangewezen rechercheur maar die was niet aanwezig. U werd naar huis gestuurd met de melding dat u moest wachten tot u zou worden gecontacteerd. In augustus 2000 werd er opnieuw ingebroken en werd de rest van uw spullen gestolen. De politie stelde opnieuw een pv op en zei dat u moest wachten. Ondertussen kwam u af en toe de drugverslaafde tegen die u en uw dochter bedreigde. Op een dag in augustus 2000 stuurde u uw dochter om brood en werd ze lastig gevallen door twee drugverslaafden. In de herfst van 2000 kon u uw dochter niet inschrijven in de school omdat die Kazachs geworden was en ze geen Kazachs sprak. In november 2000 werd er voor een derde keer ingebroken. U ging niet naar de politie aangezien het toch zinloos was gebleken. Vanaf dan woonde u meestal bij uw moeder en begon u te denken hoe u het land kon verlaten. In de lente van 2001 stopte de firma waarvoor u soms enquêteopdrachten deed. U zocht een legale manier om te emigreren maar het bleek niet mogelijk een visum voor uw kind te krijgen. Op 7 november 2001 verliet u Kazachstan en trok naar Brest omdat u gehoord had dat smokkelaars de mensen daar gewoon op het station komen ronselen en zij regelden uw reis. Op 11 november 2001 verliet u dan Brest richting België in het bijzijn van uw minderjarige dochter.

Vooreerst haalt u op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat uw motieven om het land te verlaten van etnische aard zijn (DVZ, vraag 41, motieven voor het vertrek & DVZ, vraag 42, p. 1). U levert in uw verklaringen echter niet het minste bewijs van de etnische aard van uw problemen. Indien uw problemen zouden voortvloeien uit uw Koreaanse afkomst (zie kopie identiteitskaart), dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (missierapport Kazachstan van de Immigratieambtenaar Ministerie van Binnenlandse Zaken 14 september -10 oktober 2000; 13 november - 19 december 2000; 6 januari - 23 januari 2001 en Informatie Kazachstan Cedoca, februari 2001; De Standaard en La Libre Belgique, 31 oktober 2000; Le Soir, 20 december 2000; De Standaard -Online-, 3 februari 2001), blijkt dat er geen sprake is van enige systematische vervolging van de Koreaanse bevolkingsgroep.

Uit voorvermelde informatie blijkt dat de hogere Kazachse autoriteiten gevoelig zijn voor elke vorm van etnisch geweld en spanning, waardoor het op dit niveau voor personen van Koreaanse afkomst mogelijk is bescherming te krijgen. Bijgevolg kan niet worden gesteld dat mogelijke slachtoffers van dergelijke vervolging niet op bescherming van de Kazachse overheid kunnen rekenen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw problemen met de druggebruikers die in dezelfde appartementsblok als u woonden en die bij u inbraken (DVZ, vraag 42) feiten van private en gemeenrechtelijke aard (zijn) zonder dat ze enige politieke, etnische of religieuze connotatie hebben en bijgevolg vallen ze buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat u reeds in november 2000 begon te denken over hoe u het land kon verlaten (DVZ, vraag 42, p. 3). U verbleef echter nog tot november 2001 in Kazachstan alvorens het land te verlaten. Aangezien de laatste ernstige concrete feiten, in casu de derde inbraak, dateren van november 2000 en u nog gedurende een lange periode, tot november 2001, in Kazachstan verbleef, kan er danig aan de door u ingeroepen vrees voor vervolging worden getwijfeld.

Gelet op het voorgaande kan er in hoofde van uw asielaanvraag geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Conventie van Genève worden vastgesteld. De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten (geboorteakte, identiteitskaart, geboorteakte dochter) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet aangezien ze enkel uw persoonlijke gegevens en die van uw dochter bevatten waaraan niet wordt getwijfeld en geen verband houden met uw vluchtmotieven. Derhalve meen ik dat gezien (het) bovenstaande het niet langer nodig is u uit te nodigen voor een verhoor in dringend beroep.”.

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid ratione temporis opwerpt, doordat “op het eerste zicht (...) meer dan

30 dagen (zijn) verstreken tussen de bestreden beslissing en de inleiding van de vordering”; dat de bestreden beslissing op vrijdag 30 november 2001 aan verzoekster werd ter kennis gebracht, zodat er dient van uitgegaan te worden dat zij de bestreden beslissing op maandag 3 december 2001 heeft ontvangen; dat het verzoekschrift werd ingediend op 2 januari 2002, hetgeen tijdig is, zodat de exceptie van laattijdigheid wordt verworpen;

3. Overwegende dat verzoekster in een enig middel de schending aanvoert van de artikelen 49 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de hoorplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van verdediging; dat verzoekster met betrekking tot de hoorplicht stelt dat zij niet werd gehoord, terwijl de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehouden was de hoorplicht te eerbiedigen, doch dat hij zich beperkt heeft tot de loutere vaststelling dat het niet meer nodig was verzoekster uit te nodigen voor een verhoor in dringend beroep; dat de Commissaris-generaal echter aan verzoekster de kans had moeten bieden haar standpunt toe te lichten, onder meer om te repliceren op de informatie waarover hij beschikte en om de juistheid en de toepasselijkheid in casu ervan na te gaan, en dat hij zich niet louter had mogen baseren op verzoeksters verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken;

Overwegende dat wat de ingeroepen schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft, dit beginsel impliceert dat de bevoegde overheid, in casu de Commissaris-generaal, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden; dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen stoelt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat zij zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen; dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 16 november 2001 haar asielsrelaas op omstandige wijze heeft kunnen uiteenzetten op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat zij de mogelijkheid heeft gehad haar asielmotieven in haar verzoekschrift tot dringend beroep zo nodig te preciseren, en de motieven waarop haar dringend beroep steunt uit te werken en aan te geven waarom de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken diende hervormd te worden; dat zij derhalve de mogelijkheid heeft gehad om haar asielmotieven op omstandige wijze uiteen te zetten, haar argumenten te staven en eventueel nieuwe of aanvullende documenten in te dienen; dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal in een eerste onderdeel op uitgebreide en gedetailleerde wijze de door verzoekster zowel mondeling als schriftelijk afgelegde verklaringen uiteenzet; dat vervolgens de Commissaris-generaal de motieven uiteenzet op grond waarvan hij tot de kennelijke ongegrondheid besluit; dat hij in casu heeft vastgesteld dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangevoerd dat haar asielmotieven van etnische aard zijn, met name haar Koreaanse afkomst, doch hiervan niet het minste

bewijs levert; dat de Commissaris-generaal opmerkt dat uit de informatie waarover hij beschikt, blijkt dat er geen sprake is van enige systematische vervolging van de Koreaanse bevolkingsgroep in Kazachstan en dat personen van Koreaanse afkomst bescherming kunnen krijgen bij de hogere autoriteiten, die gevoelig zijn voor elke vorm van etnisch geweld en spanning; dat de Commissaris-generaal verder vaststelt dat de problemen waarop verzoekster haar asielaanvraag steunt, problemen met druggebruikers betreffen en als dusdanig van private en gemeenrechtelijke aard zijn; dat de Commissaris-generaal tenslotte vaststelt dat verzoekster reeds in november 2000, dit is na de derde en laatste inbraak, plannen had om haar land te verlaten, doch tot november 2001 in Kazachstan verbleef alvorens het land te verlaten, zodat er aan de door haar ingeroepen vrees voor vervolging kan worden getwijfeld; dat verzoekster geen van deze motieven met concrete elementen weerlegt, laat staan betwist; dat de Commissaris-generaal nochtans op grond van voornoemde motieven in redelijkheid kon besluiten dat de door verzoekster ingeroepen asielmotieven van private en gemeenrechtelijke aard zijn, en dat zij niet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar Koreaanse afkomst geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de hogere autoriteiten; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in haar dringend beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken, in wezen geen nieuwe elementen aanbrengt; dat in ieder geval niet blijkt dat verzoekster in haar dringend beroep essentiële elementen heeft aangebracht die zij niet reeds had vermeld tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken;

Overwegende dat wat de ingeroepen schending van de hoorplicht betreft, de procedure voor de Commissaris-generaal een administratieve en geen jurisdictionele procedure is, zodat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn; dat de Commissaris-generaal kan afzien van een verhoor van de kandidaat-vluchteling, indien hij van oordeel is dat hij voldoende geïnformeerd is om een gemotiveerde beslissing te kunnen nemen; dat uit wat voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing op afdoende wijze is gemotiveerd, en dat verzoekster deze motieven niet weerlegt; dat verzoekster ten onrechte meent dat zij ongelijk behandeld werd doordat andere asielzoekers in gelijkaardige gevallen wél zouden worden gehoord, vermits de Commissaris-generaal discretionair en in elk individueel geval oordeelt of een verhoor noodzakelijk is, en van een verhoor kan afzien in een gelijkaardig geval als dat van verzoekster; dat verzoekster bovendien niet aantoonst dat een kandidaat-vluchteling in een gelijkaardig geval wél zou zijn verhoord door de Commissaris-generaal; dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt waarom de Commissaris-generaal het niet nodig heeft geacht om verzoekster te horen; dat het ingeroepen gelijkheidsbeginsel derhalve niet door de Commissaris-generaal werd geschonden;

Overwegende dat wat tenslotte de in de bestreden beslissing aangehaalde informatie betreft, verzoekster aanvoert dat zij niet de kans heeft gekregen om op bedoelde informatie te repliceren; dat de in de bestreden beslissing vermelde informatie zich in het

administratief dossier bevindt, zodat verzoekster hiervan kennis heeft kunnen nemen, en - zoals blijkt - hierop heeft kunnen reageren middels haar verzoekschrift bij de Raad van State; dat verzoekster aanvoert dat voormelde informatie achterhaald is en dat in Kazachstan sinds de gebeurtenissen van 11 september 2001 een harde repressie wordt gevoerd; dat zij ten bewijze hiervan enkele krantenartikels aanhaalt; dat uit de analyse van de door verzoekster aangevoerde krantenartikels blijkt dat deze geen betrekking hebben op haar persoonlijke situatie; dat verzoekster zich immers enerzijds beroept op etnische motieven ter ondersteuning van haar asielaanvraag, meer bepaald op het feit dat zij als christen van Koreaanse afkomst zou gediscrimineerd worden in een overwegend islamitisch land, doch anderzijds wijst op de toegenomen repressie naar aanleiding van de aanslagen van 11 september 2001, gepleegd door islamitische fundamentalisten; dat de aangehaalde krantenartikels wijzen op het repressief optreden tegen deze fundamentalistische groeperingen, en bijgevolg op een gunstiger situatie voor verzoekster, die beweert dat de islamitische invloed in Kazachstan in haar nadeel speelt; dat bovendien één van de door verzoekster aangehaalde krantenartikels meldt dat in Kazachstan de vrijheid van media aan banden wordt gelegd; dat dit feit geen causaal verband vertoont met de problemen waarop verzoekster haar asielrelaas steunt, omdat zij van gemeenrechtelijke aard zijn; dat tenslotte het krantenartikel dat betrekking heeft op het in het gedrang komen van de mensenrechten, een zeer algemeen artikel is dat de wereldwijde situatie betreft en niet specifiek die van de Centraal-Aziatische staten; dat verzoekster niet aantoont dat de situatie van de minderheidsgroepen in Kazachstan dermate is aangetast, dat het rapport waaraan de bestreden beslissing refereert, niet langer toepasselijk zou zijn; dat dit in het bijzonder geldt voor de situatie van de etnische Koreanen;

Overwegende dat uit het administratief dossier en uit wat voorafgaat niet blijkt dat de Commissaris-generaal de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze zou hebben voorbereid; dat integendeel uit de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal het geheel van verzoeksters verklaringen zorgvuldig heeft onderzocht; dat dit zorgvuldig onderzoek de Commissaris-generaal ertoe heeft gebracht te besluiten dat de asielaanvraag van verzoekster kennelijk ongegrond is, en dit op grond van de in de bestreden beslissing vermelde motieven; dat de Commissaris-generaal er bovendien niet toe gehouden was verzoekster uit te nodigen voor een verhoor, vermits hij op basis van de in het administratief dossier aanwezige elementen kon oordelen dat de asielaanvraag van verzoekster kennelijk ongegrond is; dat verzoekster niet aantoont op welke wijze de Commissaris-generaal het zorgvuldigheidsbeginsel in casu zou hebben geschonden; dat zij artikel 49 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan inroepen, vermits uit wat voorafgaat blijkt dat zij niet werd erkend als vluchteling; dat bijgevolg geen van de door haar ingeroepen bepalingen werden geschonden, zodat het enig middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling

inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig januari tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.